

רע"פ 2239/16 - אלון בוטפיקה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2239/16

לפני:
כבוד השופט ס' גובראן
אלון בוטפיקה

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 23.2.2016 בעפ"ג 4991-01-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - נשיא, ש' בורנשטיין וד' עטר; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד דוד זילברמן

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל, השופט ש' בורנשטיין והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 4991-01-16 מיום 23.2.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופטת ר' שיינרט) בת"פ 1793-02-14 מיום 25.11.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 26.1.2014 בשעה 16:30 לערך, עמוד 1

המבקש התפרץ לביתם של המתלוננים בכך שנכנס דרך החלון, ונטל מתוך הבית תכשיטים שונים. לאחר שהגיעו המתלוננים לחצר ביתם, המבקש דחף את המתלוננת וגרם לנפילתה, ואחר זאת איים על השניים באמצעות חפץ חד שיאפשרו לו לעזוב את המקום.

3. ביום 2.9.2014 הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ולאחר שהתקבלו ונבחנו חמישה תסקירי שירות מבחן, בית משפט השלום גזר על המבקש עונש של 21 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון; ופיצוי למתלוננים בסך 3000 ש"ח. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי, וטען, בין היתר, כי שגה בית המשפט משהחליט להטיל עליו מאסר בפועל תוך דחיית המלצותיו של שירות המבחן. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי עונש המאסר אינו סוטה ממדיניות הענישה הראויה, ומתחשב בכל הנסיבות לקולה ולחומרה שמתקיימות בעניינו של המבקש.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשתו, המבקש טוען בית המשפט המחוזי טעה משאימץ את מתחם העונש שקבע בית משפט השלום – וזאת עקב קביעתו כי המדובר באירוע שוד ולא אירוע התפרצות רגיל. לגישתו, דברים אלו מוכיחים כי מתחם העונש הראוי בעניינו אמור להיות נמוך בהרבה מזה שנקבע. עוד גורס המבקש, כי בית המשפט המחוזי שגה משלא הורה על שליחתו לקבלת תסקיר משלים, אף שלכתחילה מצא לנכון לעשות כן. המבקש מוסיף וטוען כי החזרתו אל מאחורי סורג ובריאח עלולה לפגוע בשיקומו, וכי אף שאין בית המשפט מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן – ראוי שאלו יבחנו במסגרת רשות ערעור.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי לא מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. המבקש טוען כי היה על בית המשפט המחוזי לאמץ את המלצותיו של שירות המבחן, וזאת במיוחד לאור התהליך השיקומי שעבר. באשר לכך, ידועה ההלכה לפיה תסקיר שירות המבחן, למרות הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.2015) (להלן: עניין לנקין)); רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל (16.6.2015); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)). המקרה שלפניי אינו יוצא דופן, בייחוד כאשר בית המשפט המחוזי התייחס בפסק דינו לממצאים שעלו מן התסקירים. למותר לציין כי אי-הפנייתו של המבקש לעריכת תסקיר נוסף גם כן אינה מגבשת עילת התערבות, שכן ממילא ההחלטה האם להפנות אל שירות

מבחן נתונה הייתה לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי (ראו: עניין לנקין, פסקה 12; רע"פ 8884/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.6.2014)).

7. בנוסף, המבקש טוען כי העובדה שהמדובר באירוע פריצה מובילה למסקנה כי מתחם העונש שנקבע – אשר מתאים לאירוע שוד – גבוה במידה המצדיקה את מתן רשות הערעור. אין בידי לקבל טענה זו. שתי הערכאות הקודמות עמדו על מכלול השיקולים הרלבנטיים בעניינו של המבקש – וביניהם סוג העבירות בהן הורשע, כמו גם טיב ואופי המעשים אשר בגינם הועמד לדין לכתחילה. בניגוד לעמדה בה מחזיק המבקש, מצאתי כי העונש שהושת עליו ראוי, ומאזן היטב בין מכלול נסיבות העניין. ודוק, העובדה שכתב האישום אינו מונה עבירת שוד אחת – כי אם עבירות נפרדות של התפרצות ותקיפה, אין בה כשלעצמה כדי להכריע בשאלה האם מתחם העונש שנקבע ראוי או לאו. עוד יוער בעניין זה, כי הלכה היא שטענות אודות חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015); רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014)). כאמור, סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא גם הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין מתייתרת.

ניתנה היום, י"ג באדר ב' התשע"ו (23.3.2016).

ש ו פ ט